

Ο Επιδαύρου Νικόδημος στην Ιερά Μονή Αγάθωνος

/ [Ιερές Μονές](#)

Στην Ιερά Μονή Κοιμήσεως της Θεοτόκου Οσίου Αγάθωνος
ιερούργησε εχθές το πρωί για την μεγάλη Δεσποτική Εορτή της
Μεταμορφώσεως του Σωτήρος, κατόπιν προσκλήσεως του
οικείου Ποιμενάρχου, Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Φθιώτιδος
κ. Συμεών, ο Θεοφιλέστατος Επίσκοπος Επιδαύρου κ.
Νικόδημος, βοηθός Επίσκοπος του Μακαριωτάτου
Αρχιεπισκόπου Αθηνών και πάσης Ελλάδος κ.κ. Ιερωνύμου του
Β΄, Γενικός Διευθυντής της ΕΚΥΟ.

Η Αγιοτόκος Ιερά Μονή του Αγάθωνος εορτάζει κατ' αυτή την ημέρα την Θαυματουργική Εύρεση της Ιεράς Εικόνας της Παναγίας από τον Όσιο Αγάθωνα, τον κτίτορα της Μονής. Στην πετρόχτιστη αυλή της Μονής, τον Άγιο Επιδαύρου υποδέχθηκαν κατά την πρέπουσα τάξη και τιμή, ο Άγιος Καθηγούμενος Αρχιμ. π. Γερμανός Γιαντσίδης και οι Πατέρες της Αδελφότητας.

Ο Θεοφιλέστατος κ. Νικόδημος, χοροστάτησε στον Όρθρο και ακολούθως τέλεσε την λαμπρή Αρχιερατική Θεία Λειτουργία.

Το Ιερό Αναλόγιο διηκόνισε χορός μαθητών του Ωδείου της Ιεράς Μητροπόλεως «Γερμανός ο Μελωδός» υπό τον Διευθυντή, Άρχοντα Μαίιστορα της ΜτΧΕ Δρ. κ. Ανδρέα Ιωακείμ.

Στο κήρυγμά του ο κ. Νικόδημος σημείωσε: «Η σημερινή μας σύναξη πραγματοποιείται σε έναν τόπο ιδιαίτερης χάριτος, προσευχής και ιστορικής μνήμης, στην Ιερά και Σεβασμία Μονή του Οσίου Αγάθωνος, που δεσπόζει στις

ευλογημένες πλαγιές της Οίτης, κοντά στην ιστορική Υπάτη, μέσα σε ένα τοπίο που δοξολογεί τον Δημιουργό. Εδώ συναντώνται η προσευχή, η παράδοση, η ιστορία και η θυσία. Εδώ η θαυματουργός εικόνα της Παναγίας του Αγάθωνος συνεχίζει να σκορπίζει παρηγοριά, ελπίδα και δύναμη στους πιστούς, ενώ τα πολύτιμα κειμήλια και τα τίμια λείψανα μαρτυρούν τον ανεκτίμητο πνευματικό πλούτο της Μονής.

Εδώ, που αναπαύεται και ένας σύγχρονος άγιος της Εκκλησίας μας, ο Άγιος Βησσαρίων ο Αγαθωνίτης, ο ταπεινός και χαριτωμένος μοναχός, του οποίου η πρόσφατη επίσημη αναγνώριση της αγιότητάς του αποτελεί ζωντανή απόδειξη ότι η αγιότητα δεν ανήκει μόνο στις πρώτες χριστιανικές γενεές, αλλά παραμένει καρπός του Αγίου Πνεύματος και στην εποχή μας.

Από τον Όσιο Αγάθωνα μέχρι τον Άγιο Βησσαρίωνα, και από την πολυσήμαντη προσφορά της Μονής στον ιερό Αγώνα του 1821 μέχρι τη σημερινή πνευματική της διακονία, ο τόπος αυτός παραμένει μία αδιάψευστη μαρτυρία πίστεως, προσευχής, θυσίας και ελπίδας. Σε ένα ιστορικό μοναστήρι και σε έναν τόπο όπου η χάρη του Θεού συνεχίζει να αγιάζει τους ανθρώπους, να γεννά αγίους και να οδηγεί τις ψυχές στην κοινωνία της Βασιλείας Του.

Και σαν σε άλλον όρος, στο όρος Θαβώρ ακούστηκε θεϊκή βοή: «Οὗτός ἐστιν ὁ Υἱός μου ὁ ἀγαπητός· αὐτοῦ ἀκούετε» Η σημερινή εορτή της Μεταμορφώσεως του Κυρίου είναι μία από τις λαμπρότερες δεσποτικές εορτές της Εκκλησίας μας. Το γεγονός που περιγράφει ο Ευαγγελιστής Ματθαίος δεν αποτελεί απλώς μία θαυμαστή στιγμή της επίγειας ζωής του Χριστού, αλλά μία αποκάλυψη του μυστηρίου του προσώπου Του και συγχρόνως μία προαναγγελία της δόξας που περιμένει όλους εκείνους που θα ενωθούν μαζί Του. Το ευαγγελικό ανάγνωσμα αρχίζει με μία πολύ χαρακτηριστική φράση: «Παραλαμβάνει ὁ Ἰησοῦς τὸν Πέτρον καὶ Ἰάκωβον καὶ Ἰωάννην... καὶ ἀναφέρει αὐτοὺς εἰς ὄρος ὑψηλὸν κατ' ἰδίαν». Δεν είναι τυχαίο ότι όλα αρχίζουν με μία ανάβαση. Στην Αγία Γραφή το όρος είναι πάντοτε τόπος συνάντησης του ανθρώπου με τον Θεό.

Στο όρος Σινά ο Μωυσής παρέλαβε τον Νόμο. Στο όρος Κάρμηλο ο Ηλίας φανέρωσε τη δύναμη του αληθινού Θεού. Τώρα, στο όρος Θαβώρ, αποκαλύπτεται η θεότητα του Χριστού. Η ανάβαση όμως δεν είναι μόνο γεωγραφική· είναι και πνευματική. Δεν μπορεί ο άνθρωπος να γνωρίσει τον Θεό μένοντας καθηλωμένος στην αμαρτία, στην αδιαφορία και στον θόρυβο του κόσμου. Χρειάζεται να ανέβει. Να αφήσει πίσω του ό,τι τον βαραίνει. Να αγωνιστεί. Να προσευχηθεί. Να καθαρίσει την καρδιά του. Παρατηρούμε ακόμη ότι ο Κύριος δεν παίρνει μαζί Του όλο το πλήθος ούτε όλους τους μαθητές. Επιλέγει τρεις: τον Πέτρο, τον Ιάκωβο και τον Ιωάννη. Είναι οι ίδιοι μαθητές που θα βρεθούν λίγο αργότερα στη

Γεθσημανή.

Πρώτα θα γίνουν μάρτυρες της δόξας και ύστερα της αγωνίας του Κυρίου. Πρώτα θα αντικρίσουν το φως του Θαβώρ και έπειτα το σκοτάδι του Γολγοθά. Έτσι ενεργεί ο Θεός και στη ζωή μας. Πολλές φορές μάς χαρίζει στιγμές παρηγοριάς, πίστης και χαράς, όχι για να μείνουμε σε αυτές, αλλά για να αντλήσουμε δύναμη όταν έρθουν οι δοκιμασίες. Η πνευματική ζωή δεν αποτελεί μία αδιάκοπη εμπειρία θαυμαστών γεγονότων. Έχει και Θαβώρ και Γεθσημανή. Έχει και φως και σταυρό. Στη συνέχεια ο Ευαγγελιστής γράφει: «Καὶ μετεμορφώθη ἔμπροσθεν αὐτῶν· καὶ ἔλαμψε τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ὡς ὁ ἥλιος, τὰ δὲ ἱμάτια αὐτοῦ ἐγένετο λευκὰ ὡς τὸ φῶς». Προσέξτε. Δεν λέει ότι ο Χριστός έγινε κάτι που προηγουμένως δεν ήταν. Δεν απέκτησε τότε τη θεότητά Του. Ο Χριστός είναι πάντοτε ο ίδιος, τέλειος Θεός και τέλειος άνθρωπος. Εκείνο που αλλάζει είναι οι μαθητές.

Για λίγες στιγμές τους δίδεται η δυνατότητα να δουν αυτό που μέχρι τότε ήταν κρυμμένο κάτω από το ταπεινό ανθρώπινο σχήμα Του. Ο Θεός δεν αλλάζει. Εμείς αλλάζουμε όταν πλησιάζουμε τον Θεό. Όσο καθαρίζεται η καρδιά, τόσο περισσότερο μπορεί να δεχθεί το φως της θείας χάριτος. Γι' αυτό και η μεγαλύτερη ανάγκη του ανθρώπου δεν είναι να αλλάξει εξωτερικά, αλλά να μεταμορφωθεί εσωτερικά.

Ζούμε σε μία εποχή που επενδύει υπερβολικά στην εξωτερική εικόνα. Οι άνθρωποι αλλάζουν πρόσωπα, σπίτια, επαγγέλματα, ακόμη και ταυτότητες, πιστεύοντας ότι έτσι θα βρουν την ευτυχία. Η Εκκλησία όμως μιλά για μία άλλη μεταμόρφωση: τη μεταμόρφωση της καρδιάς. Δίπλα στον Χριστό εμφανίζονται ο Μωυσής και ο Ηλίας. Δεν είναι μία τυχαία παρουσία. Ο Μωυσής εκπροσωπεί τον Νόμο και ο Ηλίας τους Προφήτες.

Όλη η Παλαιά Διαθήκη συναντά τον Χριστό. Όλα όσα υποσχέθηκε ο Θεός στους αιώνες εκπληρώνονται στο πρόσωπό Του. Ταυτόχρονα, ο Μωυσής είχε γνωρίσει τον θάνατο, ενώ ο Ηλίας είχε αναληφθεί ζωντανός στους ουρανούς. Έτσι, γύρω

από τον Χριστό βρίσκονται και οι κεκοιμημένοι και οι ζώντες, δείχνοντας ότι Εκείνος είναι ο Κύριος ολόκληρης της δημιουργίας.

Ο Πέτρος, γεμάτος ενθουσιασμό, αναφωνεί: «Κύριε, καλόν ἐστὶν ἡμᾶς ὧδε εἶναι». Είναι τόσο μεγάλη η χαρά του, ώστε θέλει να παραμείνει για πάντα εκεί. Προτείνει μάλιστα να κατασκευάσουν τρεις σκηνές. Ο Πέτρος μιλά με αγάπη, αλλά ακόμη δεν έχει κατανοήσει πλήρως το σχέδιο του Θεού. Νομίζει ότι η δόξα μπορεί να υπάρξει χωρίς τον Σταυρό. Όμως ο Χριστός δεν ήρθε για να παραμείνει στο Θαβώρ. Ήρθε για να πορευθεί προς τον Γολγοθά και από εκεί στην Ανάσταση. Και εμείς πολλές φορές θέλουμε έναν Χριστό που θα λύνει όλα μας τα προβλήματα χωρίς κόπο, χωρίς αγώνα και χωρίς μετάνοια. Θέλουμε μόνο το Θαβώρ.

Όμως η χριστιανική ζωή δεν είναι φυγή από τις δυσκολίες. Είναι δύναμη να τις αντιμετωπίσουμε μαζί με τον Χριστό. Ενώ ακόμη μιλά ο Πέτρος, εμφανίζεται μία φωτεινή νεφέλη και ακούγεται η φωνή του Πατέρα: «Οὗτός ἐστιν ὁ Υἱός μου ὁ ἀγαπητός, ἐν ᾧ εὐδόκησα· αὐτοῦ ἀκούετε». Αυτό είναι το κέντρο ολόκληρης της εορτής. Ο Πατέρας δεν λέει απλώς «θαυμάστε Τον». Δεν λέει «χειροκροτήστε Τον». Λέει: «Αὐτοῦ ἀκούετε».

Η πίστη δεν είναι μόνο συγκίνηση ούτε μόνο θαυμασμός. Είναι υπακοή στον λόγο του Χριστού. Σήμερα ακούμε πολλές φωνές. Τα μέσα ενημέρωσης, το διαδίκτυο, οι διάφορες ιδεολογίες, οι προσωπικές επιθυμίες, οι φόβοι και τα πάθη μας διεκδικούν την καρδιά μας. Μέσα σε αυτή τη σύγχυση η φωνή του Πατέρα ακούγεται και σήμερα: «Αὐτοῦ ἀκούετε».

Να ακούτε τον Χριστό όταν σας καλεί να συγχωρείτε.

Να ακούτε τον Χριστό όταν σας ζητά να αγαπάτε ακόμη και τους εχθρούς σας.

Να ακούτε τον Χριστό όταν σας καλεί σε μετάνοια.

Να ακούτε τον Χριστό όταν σας προσκαλεί στη Θεία Ευχαριστία.

Να ακούτε τον Χριστό όταν σας ζητά να σηκώσετε τον προσωπικό σας σταυρό.

Μόνον έτσι μπορεί να μεταμορφωθεί πραγματικά η ζωή μας.

Οι μαθητές, ακούγοντας τη φωνή του Θεού, πέφτουν κάτω γεμάτοι φόβο. Τότε ο Χριστός πλησιάζει, τους αγγίζει και τους λέει: «Ἐγέρθητε καὶ μὴ φοβεῖσθε». Τι όμορφη εικόνα! Ο Χριστός δεν αποκαλύπτει τη δόξα Του για να τρομάξει τον άνθρωπο, αλλά για να τον σηκώσει από τον φόβο. Όταν ο άνθρωπος συναντά τον Θεό, αντιλαμβάνεται τη μικρότητά του. Όμως ο Θεός δεν τον απορρίπτει. Τον αγγίζει, τον ενισχύει και του χαρίζει θάρρος. Η τελευταία εικόνα του Ευαγγελίου

είναι ιδιαίτερα συγκινητική. Οι μαθητές σηκώνουν τα μάτια τους και «οὐδένα εἶδον εἰ μὴ τὸν Ἰησοῦν μόνον». Μετά από όλα τα θαυμαστά γεγονότα, μένει μόνο ο Ιησούς. Αυτό είναι και το μήνυμα της εορτής. Στο τέλος της ζωής μας θα μείνει μόνο ο Χριστός. Οι επιτυχίες, τα χρήματα, οι δόξες, οι απολαύσεις και όλα όσα σήμερα θεωρούμε σημαντικά θα περάσουν. Εκείνος μόνο θα μείνει αιώνια.

Αδελφοί μου,

Η Μεταμόρφωση δεν είναι μόνο ανάμνηση ενός γεγονότος μιας παλαιάς εποχής. Είναι πρόσκληση για τη δική μας μεταμόρφωση. Ο Χριστός μάς καλεί να ανεβούμε και εμείς στο προσωπικό μας Θαβώρ, με την προσευχή, τη μετάνοια, την

εξομολόγηση, τη Θεία Κοινωνία και την αγάπη προς τον πλησίον.

Και όταν κατεβούμε πάλι στο καθημερινό μας περιβάλλον, στις οικογένειές μας, στις εργασίες μας και στις δοκιμασίες μας, ας μεταφέρουμε κάτι από το φως που αντικρίσαμε κοντά στον Χριστό. Γιατί ο κόσμος σήμερα έχει ανάγκη όχι τόσο από ανθρώπους που μιλούν για το φως, όσο από ανθρώπους που φωτίζονται από το φως του Χριστού.

Είθε, λοιπόν, το άκτιστο φως της Μεταμορφώσεως να φωτίζει πάντοτε τη διάνοιά μας, να ενισχύει τον πνευματικό μας αγώνα και να μας αξιώσει όλους να γίνουμε μέτοχοι της αιώνιας δόξας της Βασιλείας του Θεού.

Και όλα αυτά δι' ευχών του Σεβασμιωτάτου Ποιμενάρχου Σας κ. Συμεών, του οποίου τις ευχές και τις ευλογίες σας μεταφέρω κατόπιν της δικής Του παρακλήσεως. Να προσεύχεσθε για τον Ποιμενάρχη σας, να είναι υγιής, ακμαίος και δοτικός, ώστε να δύναται να σας διακονεί και σας ποιμαίνει με διάκριση και αγάπη. Αμήν».

Τον Θεοφιλέστατο Επίσκοπο Επιδαύρου κ. Νικόδημο προσεφώνησε εγκαρδίως και με λόγους ευγνωμοσύνης και αγάπης ο Άγιος Καθηγούμενος Αρχιμ. π. Γερμανός, ο οποίος και τον καλωσόρισε στην Μονή της Παναγίας του Οσίου Αγάθωνος, η οποία κατέστη αγιοτόκος αναδεικνύοντας στο διάβα της ιστορίας της Αγίους, όπως και τον σύγχρονο Όσιο Βησσαρίωνα τον Αγαθωνίτη, του οποίου τις ευχές και πρεσβείες ο Άγιος Καθηγούμενος ευχήθηκε προς τον Θεοφιλέστατο να τον συνοδεύουν στην Αρχιερατεία του.

